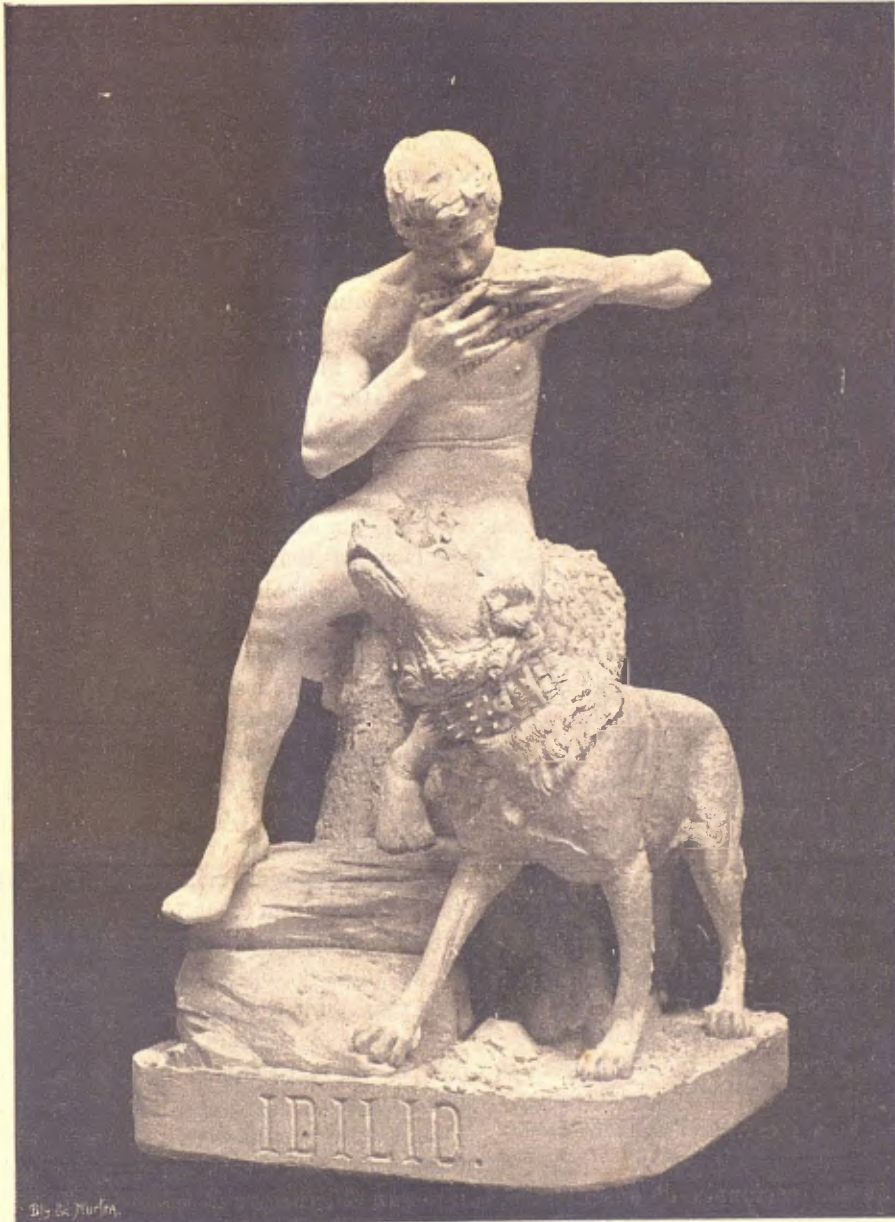

Catalunya Artística

Idili.—PIQUET.

15 céntims

No 's pot negar que tením uns ministres que no 'ns els mereixém. Cosa en que fican la má. .. cosa esguerrada.

A n' aquest pas, aviat haurém de desitjar que 'ls nostres governants se tornin idiots de solemnitat, incapassos de pensar, ni de fer res, ó ens veurém obligats á sustituirlos per ninots de cartró, que ab els diners que 'ns costan els de carn y ossos, ne podríam tenir de ben vistosos y decoratius.

Ben mirat, valdria mes tenir ministres de regalo, impossibilitats de fer res, que no pas veurens exposats á las pensadas d' una colla de senyors, que, per justificar el sou qu' embutxacan ab consentiment de tothom, (aixó es un dir), y la torna qu' espigolan sense demanarne llicencia á ningú, clavan garrotada de cego á tort y á dret, escalabrant á la rahó y deixant per portas al sentit comú?

Mirín sinó la qu' ha fet ara 'l senyor *Conde de Romanones*.

Sembla que tot un senyor ministre d' Instrucció Pública—y sobre tot, un ministre qu' ha passat per tres crissis sense caure á l' aygua—deuria sapiguerne una mica de las delicadas cuestións d' ensenyansa. Perque, sino, s' hauria salvat dels temporals qu' han tirat á fons á d' altres confreres seus, mentres ell se conservava fort y ferm en la poltrona?

Suposém, donchs, qu' aquest ministre insustituible, coneix de A fins á Z tots els problemas de la ensenyansa: y suposém també—mal no siga sino per lo qu' ell mateix ha dit en diferents discursos, en que 's feya passar per adelantat y reformista—que lo que desitja es resoldre dits problemas, d' acort ab las modernas teorías pedagógicas, que be deu haver estudiat, cuan molts que no son ministres d' Instrucció, ni tant sols mestres d' estudi, las coixen.

Tots els métodos racionals d' ensenyansa, van de lo conegut á lo desconegut, y es molt natural. A ningú [se li ocurrirá que 's pugui

aprendre la geometría analítica sense conèixer de primer las quatre reglas de la aritmética.

Per la mateixa rahó, es inútil dir que 'l vehícul dels coneixements, la llengua en que las ideas han de ficarse en el cervell, ha d' esser coneguda, familiar, del qu' ha d' aprendre. De qué serviria explicar historia en rus, á gent de las vascongadas; ó en vascongat á n' els andalusos?

Això son cosas tant evidents, que no necessitan més demostració.

Ara be. Essent Espanya un estat que no té llengua única, sino que hi há en ell tres llenguas vivas, sense contar els dialectes, lo natural seria qu' un ministre que vol passar per reformista y adelantat, preocupantse exclusivament del interés intelectual del pahís que 'l paga, y deixant de banda prejudicis de partit, indignes de qui deu dirigir el mohiment educatiu de tot un poble, dongués una ordre manant que, per tot ahont existís una llengua regional cualsevulga, s' usés aquesta, com á medi d' ensenyansa en las escolas primarias, per esser la única que coneixen y entenen las las criaturas.

Aixó fora lo natural y lógich; pero precisament per aixó, 'l ministre ha decretat tot lo contrari.

Una sola cosa s' ensenyava a n' els infants en la seva llengua á Catalunya—y no sé si també en Galicia, Vascongadas y demás regións que tenen llengua propia: la doctrina cristiana. Y 'l ministre ho ha prohibit d' una plumada, amenant ab penas, qu' arriban fins á la espulsió de la carrera, als mestres que fassin us per ensenyar, d' altre llengua que la oficial. Aixís, en absolut. Eh, quina pensada?

Seria bo dirli á n' aquest senyor ministre, que 's dongués una volteta per Catalunya: potser aixís se convenceria de que las criaturas no surten parlant en castellá del ventre de la seva mare, y compendria la monumental bestiesa del seu decret, digne d' un *D. Lucas del Cigarral* ó de cualsevulga altre imbécil de solemnitat, de las comedias de *figurón*.

Y no 'ns fa parlar l' amor á la llengua en que hem après d' estimar y sofrir; d' aquesta llengua que te tant dret á viure com la castellana—mal pesi á tots els ximplés qu' encara li negan el carácter d' idioma, sense sapiguer qu' ells son descendents dels qui parlavan un mal llatí corromput, cuan ja la llengua catala-

na existia ab caràcter propi, com ho proban inscripcions y manuscrits d' aquella època; no 'ns fá parlar l' amor á n' aquesta llengua que te una literatura ab poetas com en Verdaguer, en Maragall y l' Apeles: dramaturchs com en Guimerá y l' Iglesias: prossista com en Pin, l' Oller y altres, no.

No parlém engegats per aquest amor. Parlém per interés més alt y més sagrat que 'l de llenguas y de rassa: ens fá parlar l' interés de la cultura dels pobles.

Nosaltres qu' hem viscut molt temps fora de ciutat; qu' hem après las primeras lletras en una escola de poble, barrejats ab fills de treballadors de la terra, qu' avuy encara 'ls tractém y son nostres amichs, els hem vist massa 'ls resultats d' aquesta imbécil ensenyansa oficial; els coneixém de sobras els inconvenients y perjudicis d' ensenyar en castellá á las criaturas catalanas.

Qui te d' estudiar una cosa sense compendren lo sentit, acaba per aborrrir lo que li fan aprendre. Aquest efecte es tant natural, com natural sería que 'l pagés aburrís el treball de la terra, si no 'n vegés el fi: ferli llevar el pa qu' ha de sostenir-lo á n' ell y á n' els seus.

Com no han d' aburrir, donchs, l' estudi, criaturas á las que 's fa aprendre de memoria paraulas que no comprenen? El resultat es, que aixís que surten de la escola, ab quatre regles mal apresas—perque lo que no s' entén be, no pot assimilarse—'ls pobres pagesos no tornan á obrir un llibre en la seva vida y aixís viuhen d' atrassats y encosonits.

Y es d' advertir, encara, qu' aixó passa, essent els llibres castelláns, pero donant el mestre totas las explicacions en catalá, com es natural y lógich. Que succehirá, donchs, si 's compleix al peu de la lletra 'l decret del Conde de Romanones? Será bonich de veure tota una sala plena de criaturas, de 5 á 9 anys, entontidas, escoltant las explicacions del mestre, de las que no n' entendrán un borrall, si aquell parla en la llengua oficial, com li prevé 'l decret.

Quin será l' infant prou ensa per volguer anar estudi en aquestas condicions? Quin amor á n' els llibres, quin afany de sapiguer pot desenrotllarse en las criaturas, subjectadas á n' aquest suplici? Lo que desitjarán, y ab rahó, es qu' arribi l' hora de deixar l' escola, per dedicarse á cualsevol treball; y si no fugen sem-

pre mes de tot paper estompat, com el dimoni de la creu, á ne mí, que 'm fassin bisbe.

Si 'l propòsit del nostre *il·lustrat* ministre d' Instrucció, es fomentar l' ignorancia á Catalunya, s' haurá sortit ab la seva. Dintre una vintena d' anys poch's serán els cataláns, que sápigán llegir y escriure si 's du á la práctica 'l seu decret: y 'ls poch's qu' haigin pogut resistir el nou sistema d' ensenyansa á la *moderna*, serán un bon planter, per l' avenir, de ministres d' Instrucció, á l' istil del *conde*. Haurán donat probas de tenir el cap prou fluix per enmotllarse á totas las imbecilitats, per imbécils que siguin.

JOSEPH PIULA.

¡Mortal!.. (*)

N'era el temps de las tristesas,
n'era el temps quan tot es fret;
quan las fullas esmortuhidas
van cayent.

Jo estimava á una nineta
que morí en aquell ensemps;
la estimava com se estima
á una mare, ¡com á Deu!

¡Pobra nina del meu cor!
¡ja no la veuré may més!

Quan las fullas cauhén ara
enmudeixen els aucells,
sos recorts dintre ma pensa
van cayent.

Si crido als peus de sa tumba
que mon cor encara es seu;
lo silenci es qui 'm contesta;
ella calla... es que no ho sent.

¡Pobra nina del meu cor!
¡ja no la veuré may més!

J. M. NAVARRO PORCEL.

Joseph Piquet

Honrem avuy nostras columnas publicant el retrato y varias obras d'aquest notable escultor que jove encare, te ja 'l nom ben acreditat degut unicament á son mérit y á sa laboriositat: es dir, á si mateix.

Encare que 'n Piquet conreuha l' art en totas las manifestacions propias del mateix, prefereix l' escultura relligiosa y la d' adorno en quins

(*) Cansó catalana, música del Mestre Conrat Molgosa.

Targetó.—PIQUET.

genres ratlla á gran altura, si be es inútil fer elogis de nostre biografiat perque sas obras, que'l lector admirará segurament á n'aquestas planas, no 's estalvian de ferlos.

Joseph Piquet mostrá desde noy, sa grossa afició, que notá y feu observar á sa familia el mestre d' estudi d' en Piquet. Entrá després al taller d' en Rosendo Nobas, estudiant dibuix, al ensemps, á l' Academia de Bellas Arts. Dos anys mes tart, el deixeble 's convertí en mes-

tre, mostrant sos coneixements en l'escola que 'n Joseph Badia dirigeix á Sans.

En 1895 guanyá una bossa de viatge, premi de mil pessetas, ofert per la Diputació Provincial al mellor alumne de la classe d' escultura de figura.

En 1897, obtingué altre premi de mil pessetas en la classe d'escultura decorativa.

No perdé 'l temps á Madrit, donchs en l'exposició celebrada en 1901, hi figurá son hermós

grupo titulat "Idili" que li valgué una medalla de tercera classe, essent adquirit per l'Estat pera 'l Museu d' Arts Modernas.

Derrerament, en 1898, fou premiat son autor, ab una menció honorífica per la tarja barroca que un any avants, fou calificada de sobressalient á l' Academia.

Actualment, te en son taller varias obras esculptóricas comensadas que han d' aumentar sa fama; ditas obras están destinadas á la casa que el conegut editor en Miguel Seguí fa cons-

truir baix la direcció del arquitecte senyor Audet.

Son acreditat taller al que hi treballan gran número d' operaris, sos numerosos deixeples y las moltas provas que de son talent ha donat, colocan á en Joseph Piquet á una envejable altura, reunint sobrats mérits pera que "CATALUNYA ARTÍSTICA" li dediqui'l present número segura de que honrant al esmentat artista s' honra ella mateixa.

F. GIRALDOS

La Guerra

Premi de la Reyna Regent en el Certámen de Girona. 1899.

Negra es la nit y forta la nevada;
La tropa á dintre 'l poble está allotjada
de sa marxa penosa reposant.
Tot calla; cap soroll fereix l' orella
com no siga la veu del centinella,
com no siga l' *¡alerta!* vigilant.

Sembla talment que 'l geni de la guerra
ab la blanca mortalla de la serra
per no vessar més sanch s' hagi encongit;
més quí sab si demá, la neu ja fosa,
alsant de nou sa testa esgarrifosa
torni á refer son cobdiciós nebut.

No ho espera 'l soldat; veu que debadas
probarán de trinchar las neus glassadas
las feyxugantas rodas dels canóns;
ni voldrá l' enemich, en sa feresa,
desafiant del temps tanta cruesa
arrimar en vers d' ells sos batallóns.

Y d'orm content, ab sa ilusió aixerida,
en la cambra segura y recullida
que 'l patró li donava aquesta nit;
té 'l fusell carregat á l' esponera,
el morral li serveix de coixinera,
l' ample capot li fa de cobre-llit.

Mes ¡ay! que sa ilusió s' ha vist desfeta!
A trench d' alba 'l sonell de la trompeta
el crida ab sos companys al regiment;
y, enutjat y fidel á la vegada,
la má al fusell y 'l llamp en la mirada,
el cayre del portal passa amatent.

Esbarat y frisós com la centella,
arriba á plassa al punt que 'l centinella
ha vist remúrers l' enemich estol:
el crit d' *¡alerta!* novament ressona,
y l' exércit potent els cims corona
aixís qu' apunta 'l primer raig del sol.

Envers la cima que de cop dominan,
bagatjes y canóns s' arremolinan
á l' empenya de mulas y soldats;
las curenyas relliscan de lleujeras,

y cruix el glas trinxat en las roderas
esmicolant l' ufana dels sembrats.

Y tot se móu en ordre de batalla;
l' *ordenansa* á cavall corre, devalla
á la *massa* á dú avisos ó concells;
l' avansada franqueja la bruguera,
y, al topar l' enemiga, un crit d' jenerera!
ressona ab l' espetéch de cent fusells.

Aixís la brega en cada part comensa,
ab un soroll y una cridoria inmensa
capassa d' aixordar á tot lo món.
La terra 's tiny de sanch; la fumerola
la blava volta dels espays endola;
el sol declina avergonyit son front.

Ab sa llengua de foch, que tot ho abrasa,
trona 'l canó escupint la bala rasa
frech á frech dels rebolls esterrufats;
al sentir-la 'ls abets de la singlera
sacudeixen sa blanca cabellera
temerosos de véurers estimbats.

Y respón l' enemich; y la granada
per l' ample gola d' un infern llensada
per la boyra s' aixeca rodolant,
y al raig de foch que llensa l' espoleta
se dibuixa una negra silueta
com el cercle horrorós d' un astre errant.

D' allá hont cáu la granada mitj-partida,
entre un núvol de fum, s' alsa atrevida
una tropa de corps á carnejar;
fins els llams, congriats per la tempesta,
serpejan estripant la negra vesta
del cel que fá basarda de mirar.

Y, com el brau segueix á la trompeta,
la dalla de la mort sa tasca inquieta
esclava va seguint per tot arréu;
ja no la mana Déu, de qui s' olvida;
la cobdicia se n' es enseyorida,
y la cobdicia es sorda al crit de Déu.

Y.... quí l' aturarà? Sols qui la mana
podrá impedir que porti á la fossana
més ignocents, més mártirs, més capdills;
que demá, satisfeta la cobdicia,

ja farà als vencedors bona justícia. ...
ja plorarà la pàtria pe 'ls seus fills!

Demà 'l pagés potsé ab la totxa arada
tindrà qu' enretirar de la mojada
los cossos desangrats dels seus germans,
y 'l delit y la forsa que li sobra
aminvará al exemple d' aquella obra
tremolós per la sort de sos infants.

Y pregará per ells, y dels terrossos
la Caritat recullirà aquells cossos,
despullas de un festí tan criminal;
las llosas del fossar serán obertas,
y 's farán á l' iglesia las ofertas
d' aquell pobre y tristíssim funeral.

Més ní 'l bálsem melós de las pregarias
podrá guarí á las mares solitarias
la ferida sagnanta del seu cor;
sense 'ls fills, que 'ls hagueran dat cent vidas
qué farán ¡pobres mares! arraulidas
sino esperar ab viu anhel la mort?

Aixís la humanitat ho veurá un día,
y no fense pas sorda á l' agonía
d' eixos sers tan volguts com sos concells,
ab un crit que ressoní per la terra
de sos confíns allunyará la guerra,
aqueix monstre de crims y de flagells.

Y, com lo Paradís tancá aquella hora
l' Arcàngel á la rassa pecadora
ab lo glavi de foch omnipotent,
alsant gloriós la branca d' olivera
l' Arcàngel de la Pau, la terra entera
tancarà á n' aqueix monstre eternament.

A. BORI Y FONTESTÀ.

Un rey com cap

(Acabament)

Pro ní aixís en pogué sortir. Li portaren un
pres, ní portaren dos, tres y quatre y mes y
tot, pro cap d' ells sabia de que li parlavan.

En Sapastra que hi entenía mol en cosas de
política, ja ho había arreglat.

—Oh mon Rey!—li deya tocant ab el front
de'l seu cap la punta de'ls seus peus de tan que
s' inclinava—oh Magestat, en las presons de 'l
reyne solsament hi teniu á pobres infelissos
que may han trencat cap plat ní cap olla. Están
allí, purament perque no's morin de gana pe'ls
carrés; son tan curts de gambals!... Y quedava
tot satisfet perque 'l Rey s' admirava d' aquella
gran prova de moralitat pública.

—Pro mireu qu' es ben fumut aixó de que

no'm pugui coneixe!—pensava Noshavist I,
agafantse 'l clatell ab las mans, els colses de-
munt de las cuixas; assentat en son trono d' or
y pedrerías.—Mireu qu' es prou!...

No pensava en res mes:—Jo, jo, ¿com dech
sé jo?!...—Semblava un maniatich.—¿Com me
podria veure?... ¿Com?...

Es trovava perdut, no sabia que fé y no obs-
tant el gran Sapastra no las tenia totas: El
Rey no's treya de'l cap alló de que fossin tan
tontos els presos. Había sentit á dí que l'home
que no te pa totas se las pensa. Y 'ls seus
morts de fam, eran bons xicots com uns anyells!
Era molt estrany; passava d' estrany!...

Y en Sapastra qu' era curt com tots els mi-
nistres tenia pó com tot aquell qu' en fa al-
guna.

Un día el monarca l' agafá desprevingut:

—Vull visitá las presons. Jo meteix vuy triá
'ls presos.... Pero are, tot seguit, immediata-
ment.

Noshavist I duptava de 'ls ministres y era

Sant Joan Evangelista.—PIQUET.

qüestió d'obehir. En Sapastra es donava als dimonis, donch allavoras també si creya ab els diables, pro aquets res; quiets al infern, no feyen cap miracle.

Cap á la presó. Ja hi son. S'obran las celdas y el Rey vinga mirá als caps: Aquest sembla estúpit, aquest un seba, aquest un dropo, aquest un pau.... El gran ministre 'ls feya l'ullet y tots feyan be 'l papé. El Rey ja se 'n tornava, quan de sopte es ficsá qu' habien obert todas las celdas menos una.

—Y aquesta?... Las claus!....

—Ah, Magestat.... Es un boig!....

—Las claus!....

—Es un qu'es menja las criaturas!....

—Las claus!....

—Senyó!.... Es un.... Us matará, Senyó!

Noshavist I l' aterrava ab la mirada. Venen las claus y s'obra la porta. Allí; al fons de la cova, en mitj d'aquell pudrimané, blanca y lluminosa com una verge hi había la Veritat. No plorava, estava serena perque ja 'n tenia prou ab sa propia satisfacció: púdica s' amagava.

Pro 'l rey, l' Home, la cridá ab amor y Ella presentá 'l rostre gloriosament. Obrí la boca y las sevas paraulas brollaren com á cascadas de llum:

—Tu't vols coneixe de fora y 'l qu' has de fé es coneixe-t de dins. Pensa, reconcentrat en tu meteix y contestat qui ets, que fas y ahont vas. Ets el que 't fan sé, fas el que't fan fé y no vas enloch perque las parets groxudas de'l teu palau y'l pes monstruós de la corona et privan d'avança....—Mentres las idees es reforman y el mon progressa, tu 't prudexes en el sepulcre de la teva cort. Els qu'et voltan, els que creus adictes son els teus fosers.—

En Sapastra y tota la patuleya petava de dents; es fonía.

Noshavist I, escoltava, vaya si escoltava.

Continuá la Veritat:

—D' aquet modo et tens de coneixe. Volgué sapigué si 'l nas d' un es xato, ó 'ls llavis torts, ó 'l coló de pega... francament es pobre. La principal bellesa es l'ánima! Et miravas en els ulls de'ls teus que'et diuhen bo quant el poble no 't pot veure perque baix el teu nom fan las mes grans atrocitats. Are, si 't vols veure exteriorment, demanau als teus ministres, ells han trencat el mirall de 'l teu cos y de la teva ànima de la mateixa manera qu' han torsat el

El fill pródich.—PIQUET.

coll, y han clos la boca á tot aquell que sortía á combatre per ma llivertat. Y, espavílat, ja no dich res més, pro, pensa que si no 't mous de com et trovas. ben aviat els cuchs passejarán per damunt teu y 'l poble t'enterrará com una cosa morta.—

Y l'empresonada desaparegué com si hagués estat una visió.

Noshavist I buscá als seus y 's trová sol. Els ministres s' havien fos. Torná al palau, llensá al foch la pesant corona y 'l gran trono d' or, y rodejantse de gent nova, de gent que no volía de cap manera administrá la nació, s' aixecá tot d' una pessa: Y, presidí!

Pro presidí carinyosament cuidantse ab amor de 'ls alts interesos de la seva patria.

Y benehit y estimat de tothom, fou Noshavist I un rey com no s' en ha vist cap en tota la Terra que s' hagi vist tan be com ell.

RAFAEL NOGUERAS Y OLLER

Tapa de sepulcre.—PIQUET.

Patria, Fides, Amor

Benhajas lema sant del catalá

Poesia que meresqué 'l primer accésit de la Flor natural en lo certámen del "Centre Catalanista Provensalech" en 1884, en que fou President l' avuy plorat Mossén Cinto.

I

Lo Poeta

Era una nit serena y estrellada
 en que fugint del mon y sa follia
 cercá mon cor la font de poesia
 pera rubri'l de ditxa benhaurada.
 La solitud del bosch tan estimada
 de ma pensa aumentant la fantasia,
 me feu probar la mel y l' ambrosia
 d'una ventura sens igual gosada.
 Allí bastí mon niu de gayas rosas
 y escoltant de las aus cants de dolura
 en joya mos pesars se transformaren.
 Prompte tres veus de fadas misteriosas
 vareig sentir al mitj de la espesura.
 Aixís las veus angelicals parlaren:

II

Patria

Jo faig glatir los cors ab l'esperansa;
 al crit de llibertat qu'en mi resona
 sa llar la joventut prompte abandona
 y al camp de lluyta, febrossenca's llansa,
 Per ferme lliure, de lluytar no's cansa
 puig que deshonra lo sé esclau sols dona;
 ceneix mon front de llor una corona
 que ab son valor á la batalla alcansa.
 Será mon fill amat lo que idolatria
 la llibertat, y destrossant cadenas
 la pau retorni de mon cor fugida.
 Oh nobles cors, de vostra aymada Patria
 preneu la sanch que raja de mas venas
 y daume vostre amor que n'es ma vida.

III

Fides

Vers lo camí del cel guío los passos
 de aquell felís mortal que á mí s'entrega.
 Jo só el port verdader pel que navega
 pel mar de las passions. Son los meus brassos

Frontal d'estar.—PIQUET.

Anclas de salvació y hermosos llassos,
 cadenas d'or que lligan al que crega;
 só font del cel y al que mon aygua bega
 gosará del creador los purs abraços.
 Só la ditxa del hom' qu'en eixa vida
 no cerca may lo goig ni la ventura
 y pensa qu'es mortal y transitoria.
 Apartat oh mortal de la fingida
 felicitat del mon qu'es insegura
 y eleva tón esperit envers la Gloria.

IV

Amor

Só 'l rey del univers. Sens mi que fora
 la existencia del hom? ¿Hont la ventura
 cercaria 'l mortal si ab ma segura
 no'l travessés ma fletxa abruadora?
 Per mi polsa la cítara sonora
 si'l Bardo vol cantar á una hermosura;
 sols jo dono conhort á l' ayma pura
 que la felicitat del cel anyora.
 Del goig y 'l benestar, jo'n só l'essencia
 y encench á dintre'ls cors ardenta flama

que'ls valerosos fets al home inspira.
 Per que'l guerrer exposa sa existencia
 sinó per oferí á sa bella dama
 lo ram de llor que á la batalla aspira?

V

Lo Poeta

Aixís las veus parlaren y en ma pensa
 ab mes forsa brotá la fantasia
 que com bresca de mel y d'ambrosia
 ne vá endolcir la meva juvenensa.
 Dintre mon cor nasque la ditxa inmensa
 mon niu de flors un cel me apareixia
 en que per ángels, rossinyols hi havia
 omplint sos refilets la plana extensa.
 La Patria'm fa cantar la seva historia
 ab lo foch de la Fé mon cor s'inflama
 y Amor ditxas sens fi me fa gosá.
 La Patria, Fé y l' Amor ne son ma gloria
 y sempre á son recort mon llavi exclama:
 Benhajas lema sant del Catalá.

ESTEVE PALAU

Amor sens fruït

La cara amoratada, los ulls envidriats, un moquim de sang escorrentse, cabells esbullats coronan la testa, el cos ensorrat al tou del marfegot, els brassos mostren las feridas closas per el fret de la mort... A la llum esmortuïda, oscilant, que téticament la cambra illuminava prou sobrava perque'n Nuri á l'espona del llit frech á frech d'ella la contemplés aquella boca badada que ni Deu la feya clourer apres de tantas provaturas que feren per no ovirarne l'engranall de perlas, dents ennegreidas per lo tuf empudegat que 'l cos desprenia, la boca badada com si volgués destrossejarne al qui aplearet esdevenia; en tant que en un recó de la cambra embolcallat dins la foscó una massa negre lluhint sos ulls vius de farumeix de carn, s'ohia un murmull que be n'era pogut esser somiqués, no era aixís, Mossén Lluís prou n'esgranava de denas de rosari pregant per l'animeta de la Laya que á lo desconegut, de greu sofrir había assolit per sempre.

El Sagrat cor de Maria. — PIQUET.

Las campanas esglessials eran massa llunyas pera sentirse en aquellas cimallas, allí dalt no mes hi repercutia lo remoreix d'un vent huracanat, vent d'hivern, vent que mimbava sa carrera folla perqu'enmitj de la quietut momentanea es sentís lo cant del Xup perdut en la buydor del espay, pera revenir lo pas del vent que de nou s'estimbava boy fent dansar al seu compás el casalot solitari, el casalot que lluny de poblat per viaranys y camins, corriols y xaragalls hi feyan via la gent de montanya, aquella gent colrada del sol y de pell endurida á las bergassadas del temps, que devalla al plá durant las neus, y qu'en el bon temps feyan cap al casalot al vesprejar del dissapte á cumplir lo festiu, á matar lo temps de porrona en porrona, traguejant ab dalit, á l'Hostalera com á cadells en l'instint, á la Laya, la bona mossa que lo Nuri vejent tanta devoció enveís ella, li seguía las petjadas com Sant Esteve al dia de Nadal.

Ja no l'ovirarian més, ni tampoch la voltejarian mes cap d'aquells bosquerols y carboners que s'aixaplugavan al cassalot, la Laya après de lluitar ab malestruga malaltia, finá, y d'aquella mossa galindoya sols ne restava un munt d'ossos, lo munt d'ossos que vetllava en Nuri, contenplant ab ella bon enfilall de recorts que sols la terra podia rebre ab tant amor donantloshi recull dins sas entranyas.

La foscó que regnava la va interrompre las llums de la celstia, creuhant los esbadellats portellons, deixant sentir mes lo fret que duran la llarga vetlla; lo Nuri al veurer despuntar nou dia, sortin del seu èxtasis murmullá veu en baix, voy sumican:

— Ja clareja...

El capellá enlayran la testa desclogué els llavis per dir sols un mot que 'l montanyench, ferestech ermitá d'aquell cim, obedient compregué allunyar-se de la cambra tot seguit, gemegan al passar á frech dels peus de la Laya quin cadavre restava sol en companyia de Mossen Lluís.

* *

El nou dia mica á mica sa llum esquinsava el vel negre de l'ample sostre del espay... el capellá dins la cambra llambregá pera cerciarse de la soletat que lo Nuri allunyant-se va deixar-lo, ¡sol ab la morta! s'escriuí d'ossos, li féu basarda al veurer lo que un jorn passat era un pom de flors après veurer-la encarcara-

da.... per xó avans que la cubrís la runa terra volía contemplarla, restant mut devant lo ser l'únich que podia ferli baixar s'althuá front tan respectada per aquellas rodalias.... abandonan lo recó poch á poch s'apropá al tumbul, li sacsejá un bras, una má entre las sevas ab quin gust l'estrenyia ¡mes que fredas eran!.... no pogué més, llágrimes anegaren sos ulls. ¡no l'assoliría mes la cimalla per ovirarla, ni creuarli quatre mots! ¡tampoch ella devallaría al plá jamay mes! ¡ilusions follas!.... llambregá de nou la cambra, era sol, ben sol; sens mes companyia que la morta.... s'avalansá vers ella y sos llavis xocaren al front de la morta, un bes hi había sagellat.... ¡la boca que badada lluhín las dents negruscas y 'ls llavis arronsats mostrán las genivotas! sentí al cor un efecte estrany, rigué com un foll, la suhor l'amarava l'ambient de la cambra l'ofegava, l'espona del llit abandoná per apropiarse al esbadellat finestral, una ratxada de vent va soptarlo de moment, enmitj de la ventada matinera desclogué la boca, enlayran sos ulls al cel, murmulá feblement:

—Ayre que m'ofego.... ¡perdò!.... ¡perdò!....

Y los murmulles del nou jorn esclataren per fi y 'ls primers ratjos de claror matinal, d'un matí de plé hivern, crehuaren els llindars de la finestra aduch que una ratjada de vent apagava el llantió que duran negre nit illuminá tetricament la cambra.

El Nuri ab santa calma penetrá de nou á l'hostatje, el Nuri seguit de dos hosquerols que á espatllas traginavan una caixa de pí serrada al bosch; era la trista comitiva que cercava feixuga cárrega pera cavarli un tros de terra, amortallarla y al dessobre una creu ab dos tronchs perqu'els corps hi poguessin fer estada.

Torná altre volta nit. Lo Nuri es trová sol y cuan vejé lo vuyt que omplenia sa muller encare marcat al tou del marfagot romp á plorar com un nín, al menys Mossén Lluís hagués volgut passar un altre vetlla per aconhortarlo; après de tant temps de vetllarla, oblidant fins la Rectoria per la Laya, que li hauría sigut romagarse al casalot una nit més, que li hauría costat ell qu'era tant bon home y tant efecte els hi portava!

Ajustá portas perque 'l vent á esquitllentas no 'ls obrís y 'ls llops no 'l torbessin durant la

Figura decorativa —PIQUET.

nit, revifá un poch l'escalfor de la llar, y ajocantse al llit s'adormí voy pensant quina mossa de la plana voldría assolir aquella cimalla á omplir lo vuyt de sa companyia abandonat en mal hora per l'altre ...

Y al defora quant lo vent huracanat, rey de la montanya de fer trontollar lo casalot volguentlo enderrocar reposava momentaneamente, glops de neu comensavan á caurer per enmantellar la terra ab la blancor de sa puressa.... ¡á la terra!....

Y. L. BRICHS QUINTANA

Íntima

Avuy hi sentit una auelleta
que cantava al balcó:
cantava... no ho sé, un cant dolcíssim,
potser un cant d'amor!...

Es tant secret el cant de l'auellada,
tant bell y armoniós,
que á voltas apar que contents riuhem...
y potser ploran tristoys!..

Y aixís te passa á tú. Moltes vegadas
cuan me fas un petó,
que no sé si me 'l fas perqué m'estimas,
ó si, traydora, me 'l fas perque no'm vols.

J. M.ª MALLAPRÉ.

*
*
*
(FRAGMENT)

...Eran las quatre de la tarde d'un d'aquells dies d'hivern, rufol, y que 'l cel sembla estar suspés á poch's metres de la terra, com si amenessés xafarla. Un ventet fi, glassat, cobia als ulls y adormia la cara ab un pessigolleig com un formigó. Caminant depressa, era tant el fret que sentia, com si gotetas de gebre s'escarressin contra 'l meu rostre. Las mans las tenia balbas. De tant en tant, clohia 'ls punys, y ab la calor del meu alé me las retornava una mica.

La carretera estava seca, glassada, d'un color gris, y 'is sots que marcan las roderas dels carros, estaban voreijats de fanch empedrehit.

A dreta meu s'estenian inmensos plans, tot terra de conreu ab milers de ceps plantats que semblavan morts... ni una fulla verda animava 'l pahissatje. A l'altra banda, á l'esquerra, montanyas, tot montanyas, com si fossin un ermot, y abaix mateix de llur peu alguns arbres saltejats, nusos y verns. En mitg d'aquella encontrada no se sentia res; una gran quietut tot ho invadia. De sopte vaig sentir bramular lo vent, y una alenada d'aire vingué á amorosirme 'l rostre ab petóns glassats. Allavores aixecant la vista, vaig mirar el cel qu'estava gris, tibant com una cortina inmensa, y aquella visió freda 'm portá á la memoria el recort d'una gran nevada.

Per la carretera passá un carro, y 'l feixuch trontolleig de llur rodes, despertá ressons fondos, acompassats, que s'anaren esvahint, mentres el vehícol s'allunyava ab calma.

Vaig notar que m'acostava á un poblet.

Després de bona estona de caminar, havia guanyat tres revolts de carretera, y per allá 'l lluny, entre 'ls caminets que parteixen las vinyas, veyá avansar en igual direcció y ab els rasclets al coll, algú que altre pagés. Las foscas y encorvadas siluetas se destacavan y 's retallavan tant bé sobre 'l fondo gris del paisatge, que 'l més mínim detall s'observava de tant lluny: nas, las ondulacions de la cara, llavis sortits penjanthi una pipa de ganxo, y al seu devant un gosset negre que res més se li veyen las orelías, dretas y retalladas de paparina, y quatre potas com llistonets que 's movían depressa anant fent equis.

Vaig tirar per un camí, tortuós y plé de rochs, listoneijat á trossos de plantas d'etzevara. Per aquí baixava un airet acanalat, ras y fi, que 's filtrava als ossos, y glassava irisant la molsa humida y empedrehint els clots d'aygua. Els passos insegurs que donava sobre aquell enllosat de pedruscall, me feyan tambalejar tot. Tinguí de fer esforços inaudits pera eixirne bé. Per fi, havia guanyat la carena, y 'l poblet se 'm presentá devant meu, divinement encaixat entre dos turóns erms, qu'escupian per las esllavissadas torrents de grava y pedruscall, encrostonat d'aquellas rocassas, qu'estavan totas esmoladas pe'l fort batent de l'aygua de las plujas.

Aixís qu'arribo, pregunto per l'hostal. Me guiaren á un casalot rónch, fet de tápia, y al entrarhi, las portas totas corcadas estavan mitg closas, posantse á reganyir aixís qu'empenyo una ala.

—Y bona hora.... ¡Mestressa!—vaig cridar ab forta feu.

Va sortirme una dona ventruda: tot el seu caminar era d'ánech, aixecántseli la faldilla un pam de terra.

—¿Que teniu beure, avuy?...

Y sense dirme un mot—donchs tenia la boca plena de pá—'m feu que sí ab lo cap, y ab la ma 'm signava que m'assentés en un banch de fusta qu'estava arramblat á la paret, prop mateix del brasé, mentres ella s'acuytava a cercar una ampolla de cervesa.

Vaig béuremen dos gots ben plens, y al cap d'una estona encara 'm sentia el gluch... gluch.... al ventre, cuan tot jo 'm trontollava una mica. En aquells moments aixó 'm divertia, y continuament me deixava anar del banch á la paret, peganthi d'esquena, y desseguit se repetia 'l gluch... gluch.... gluch.... gluch.

Aquella dona semblava que no gosés mirar-me, y prosseguint lo treball d'acabarse una grossa llesca de pá, anava caixelajant sense repós, cayentli un seguit de mollas per cada costat de boca que semblava anessin rajant d'un garbelladó.

Allavors jo, clavant la vista al assurtit de mercaderías que hi tenia en uns prestatjes que feyan d'armari derrera un taulellot d'aygua y sucre, vaig cuydarme de resseguir ab dissimul aquellas mitjas ampollas d'orxata que s'havia encarmelat de tanta durada, aquellas ampollas de beguda de tots colors... comen-

sant pe'l negre y acabant per tots els blanchs: alguna d' aquestas últimas tenia barreijats á dintre branquillons de cualsevulga herba, que semblavan aquell *malalt* que queda cuan s' es esgotimat un raim. Després plats negres entrotllats de rosquillas y trossos de carquinyolis, algun ab bolados que ja havían perdut el blanch de neu; tot aixó estava mal tapat per un vel color de rosa ple de greixúm y picat... de moscas, que aquella dona al istiu devía deixarlashi arrapar com á llagostas.

Vaig pagar el gasto, y altra volta empenquí ma tasca voltant tot lo poblet. Després esmunyintme per las ves sants més escarpadas, vaig devallar altra volta á la plana, y seguint pe'ls caminets que parteixen las vinyas, veyla la carretera, blanca, allargassarse lluny, molt lluny, y aprimarse cargoladissa pe 'ls peus de las serras, fins á perdres indefinible com un filet de pols que s' esborra. Per ff vaig arribarhi deixant darrera meu aquellas montanyas clapeijadas d' ermots.

Cap de bona estona de caminar, com que ho feya ab dalé perque no m' aclaparés lo fret, el mateix soroll dels meus passos no 'm deixava sentir el trontolleig d' uns carros que baixavan molt lluny del camí real cap á la carretera. Un crit d' ¡¡ollahó!! que ferí l' ayre, despertá ressons fondíssims. Vaig aturarme, y desseguit sentí el soroll de carros que s' endevinava baixavan molt depressa per el fresseig contínuo que movían.

Cap de poca estona en passavan tres pe'l meu devant y 'ls carreters qu' anavan desafiant lo fret, fens vía á peu, discutint y gesticulant ab furia, vaig demanárlosi si 'm deixavan muntar al últim carro qu' anava buyt.— Al carro voleu pujar?... Pujeu, pujeu, pero empaqueteuse bé, ó sino ab lo fret que fá vos glassaréu com un mantecado—'m digué 'l garrallóns que tenia mes fatxa d' aixerit. Y ells tres, enrahona qu' enrahonarás, seguiren el camí á peu deixantme á mí sol dalt al últim carro.

Una esgarrifansa de fret va invadirme. La meva imaginació al cap d' una estona bullia, evocantme aquella solitud y 'l pahissatje nou que s' anava descobrint diferents cuadros de bohémis ... que ignorats de tothom, se veuhen fer vía esma-perduts per las carreteras, sota un cel aplomat que amenassa xafarlos. D' altres tots arraulits, ficats dintre de trajos ja

estripallats, d' una desproporció y grandaria demunt d' aquellas espatllas estretas y ossosas, que remarca encara més lo sarcasme. Poch á poquet entrava la nit, y 'ls cuadros se reproduhían en ma fantasia cada vegada més esgarrifosos, més velats per la boyra que descendía pausadament enfosquintho tot ab tons tristos.

Al cap d' un rato vaig treure un instant el cap per darrera 'l carro, fent correr un poch l' encarcarada vela, y allavors la fosca tot ho engolia, no deixant veure res enterament... ab prou feynas s' endevinavan las siluetas dels arbres que fistonejan la carretera.

Aquellas serras y planas qu' havia vist reflectirse en mitg de la claror grisa de la tarde, havían desaparecut, sols se veyan ombres, tot ombres, qu' es desfilagarsavan com fluctuacions de fum negre.

La quietut en aquells moments era més fonda que may, més misteriosa.

Tot reposava calladament en eternal somnolencia. Ni un respir d' ayre alenava pér l' encontrada. Cel y terra s' anavan adormint, embolcallats per l' espés mantell de boyra.

JULI LLISTAR Y OLIVER.

Íntima

Per tú y per mí la mort será una cosa
suposada, aparent;
será la negació de l' existencia,
no viurer y res més.

Y es que igual en la Mort que en la Vida
sempre ens estimarém!

J. M.ª MALLAFRÉ.

Somni

En mon cervell s' ha format una boyra
que dona esdevenint t' he vist á tú,
hermosa t' has mostrat y blanca y pura
tenint per fons la meva cambra obscura,

t' he vist boyra difosa vagant en la foscor,
y esbargint les tenebres ton pálit resplandor,

....Y s' han obert mos braços demanante
al temps qu' ona ardent m' ha sofocat
banyantme en ta mirada, y tot besante
en la fosca mon bes s' ha dissipat.

ENILI DE RIQUER.

Desvetllament

Aquell minyonás alt y sapat, de rostre esgroguehit pels sufriments y pels desenganys, d'ulls inespresius ensemps que melangiosos, imposava fundament. Mes el mon sempre ha sigut igual y 'ls llurs habitants, en sa inmensa majoría, pas sabem capir lo qu'es el dolor d'altra, tot si volent s'els respecti quan se trovan en un ben apurat transit.

Venia d'enterrar el darrer dels membres de llur família benvolguda, á la seva bona dona, que va finir boi estretantli la má ab piadosa efusió. El gosset seu, únich que no l'havía deixat, y qu'acompanyant als seus plors udolava tristoyament mentrestant obria las fossanas dintre las qu'es pudrirían els sers per ell mes estimats; un perdiguer blanch ab escayentitas clapas roijas, l'acompanyava fentli afalaigs, remenant la qua, pugnand per distreurel y sense conseguirho, ja qu'era massa grossa la pena pera que s'oblidés frestament. Conteutres criaturas xamosas com angels y en quinas fiava llur pervindre, la dona bona com un tros de pá, lo jayo que encar trafiquejava una mica ab la cabra que tenían per entreteniment del menut... tots morts, tots deixats d'existir, l'un darrera l'altra y malgrat los esforços del excelent senyor metje que no sabia á quin sant encomanarse al esguardar aquella mortaldat, no encertant y alhora encabriantse en l'esbrinament, de la causa d'aytal terrible desfeta.

Pensava, caminant xano-xano, ab la situació critica'n que esdevenia per culpa del fat malestruch y tot era fer calendaris ab que conjurar los perills del demá y las dissorts del avuy. Sota 'ls vells arbres de la carretera blanca, uns plantons exuberans de vida y de color, s'hi destacava la seva silueta medita-bonda, dolsament enllumenada pels febles raigs del sol al anarsen á posta, vagant en cerca de la llar abandonada. Y 'ls terrassáns, que á abduas bandes de la carretera donavan al darrer colp d'aixada del jorn, el contemplavan astorats poch y altres ab estoica indiferencia, procurant tots plegats esquivar las miradas que'ls endressava aquell per creurer qu'eran una reconvenció á llur procedir quelcom mes que bestial, deixantlo quan el périll s'arrelava y obligantlo á no confiar ab altre ajuda qu'ab la del senyor rector que, condolgut de tanta

malhauransa, anava enterrantli las víctimas sense retribuiments de cap mena.

No 's podia acabar de fer cárrech dels sucesos ab que s'havía volgut probar el tremp de la seva ánima en una massa curta tongada de temps. Figuravas qu'era esclau d'un pahorós muni y no s'avenia á deixarse engrapar per la dura realitat dels fets, trigant ab fermesa ratllant en l'heroisme pera esvahir los crudels pensaments que l'atuhian, sense mica de conhort qu'els apaigabés. Pro aquells terrassáns espitregats, suhosos, bruts y enmorenits, de cervells mes negats que la terra qu'escrostonavan y que fins llurs mares los rebutjarían si 'ls sabessin las malifetas, ferintli donar una sotregada tremenda qu'el deixaran lás y que l'impossibilitavan. Per llur cruesa brutal, pera continuar la lluita qu'el sostenia, enganyantlo pera ferli encubrir ilusions que, si bé mentida, eran un bálсам pera son nafrat cor. Y instintivament giraba, mes d'una volta, la testa enrera y enllá, arresaradet demunt d'un turó, somiava el ronech cementiri de parets caigudas, ab xiprers que s'engarlandavan y qu'eran altívols centinellas d'aquell lloch que li feia recordar més d'una historia qu'el freturava, ab el cloquer de la esglesia, adisada á ell, que s'aixecava al bell darrera, aixalat, d'un color gris imposant... y aixó, aquesta visió esborronadora, no 'l deixava pas duptar y, semblantli que la remor de las campanas encar li atronavan las orelles, las sevas parpellas se li humitejavan....

La seva casa, allá ahont s'hi desarrollavan las escenas que á un altre, menys concient, l'haurian afollit, era allá, aixecantse ombrívola ab sas parets esquerdadas, ab las sevas portas rosegadas pels corchs, ab las sevas finestras de finestrons sense vidres y en l'empit de la d'ell mitj rumbejanthi 'ls testos dels clavells vermells. S'aturá pera contemplar la llarga estona, embadalit sobre tot en la contemplació d'aquells clavells vermells que li parlavan de tantas cosas de la seva dona, d'una primera nit idílica en que l'endemá els trobaren marcits, colltorts d'enveja... quan lo suau bruel de la cabra, de quina ja 's sentia 'ls cascabells qu'els noys li havían penjat al coll ab una cinteta de seda, el soptá primer y després l'obligá á esclatar en un plor llarg, de sospirs ofegats. Mentres al recort d'avans hi afegia 'l del jayo y 'l de llurs fillets tots, en particular el del

menut en quin hi xifrava una currua d'esperansas. El gosset, el perdigué fidel, s'assentá demunt de las potas trasserás y ab el caparrot net una mica tombat vers el cantó esquerrá, las orellas dretas y esguardantlo fitament, seguía 'ls plors de llur amo ab uns udols d'una inharmonía estranya, potser anyorant los acarnameus de la quitxalla.

—Ploras tu també, Turck?
 —Uu... u... uuu...
 —Company fidel!—

ANFOS SANS Y ROSELL.

(Acabará)

Al Saló Parés

L'Exposició de pintura y sculptura del Círcol de Sant Lluch inaugurada fá pochs días, mereix un detingut estudi per l'importancia que te. Certament que'n ella no hi ha res verdaderament genial mes sí, molt, digne de grossa estima per diferents conceptes.

Per de prompte, y'n lo que á la pintura's refereix, las firmas de Joan Llimona, Baixeras, Vancells y Berga, ja acreditadas, demostren que sas facultats no deceuhen.

Del primer es el cuadro "Los últimos passos," sens cap classe de dupte, 'l millor de l'Exposició. Ab aquest cuadro posa de manifestar son autor, que cualsevulga que siga l'escola que segueix, resulta sempre un mestre. Modern ó classich el grupo de la vella y la relligiosa es una excelent obra d'art.

Lo que exposant els demés artistas; ja coneguts, es molt acceptable. El retrato d'en Malats, pintat per A. Utrillo, está bé. Dels joves se distingeix en Galí, ab un esbós de Sant Jordi, molt fi. Octavi de Romeu (Eugeni Ors) segons diuhen, exposa uns dibuixos que semblan de marca inglesa. No obstant, acusan un temperament d'artista, especialment pera la caricatura. Aquesta humil opinió meva coincideix ab la del mestre Riquer, qui elogia las facultats de dit dibuixant y poeta.

Altre jove digne de cridar l'atenció, es en Ricart Opisso. Necessita, segons el meu modo de veurer, pintar menos y ab mes cuidado.

Las pocas obras esculptóricas que hi ha en dita exposició son totas bonas, algunas excelents Juli Martí, Clarassó y Soler Forcada poden estar satisfets del seus respectius travalls.

F. GIRALDOS.

Epitalámica

(Recort de las esposallas dels bons amichs Gumer-sindo Costa Asomir y Concepció Barrera Quínche)

Es un perfum de la vida
 lo sentiment del amor.

(Casas y Amigó)

Aquell amor puríssim qu' esclatava
 com brí de llum en la negrosa nit,
 en vostre tendre cor com hi arrelava!
 si dels dos sentiments un ne quedava
 avúy en nom del Cel l' he benehit.
 —Tú per espós lo prens; ell per esposa.
 Oh aquest amor quia fruit ha de donar!
 Si 'l bon Jesús ab son perfum l' arrosa,
 la flor d' aquest verge será flayrosa...
 ¡Com no, si s'esbadella á son altar!
 Diguemlhi aqui mateix genolls en terra
 —Senyor que governéu fins l' infinit:
 En eixos temps que'l mal per tot s'aferra
 si 'l mon els vol omplir los ulls de terra
 feu dominar lo cos per l'esperit —

Amichs ben estimats, exa alegría
 que avuy respirém tots no'm cap al cor;
 eix cor que ab vostras penas ploraría,
 desítja que l'eterna poesia
 desembolcalli 'l tálem del amor.

LUIS DE F. XIRÓ Pbro.

1902.

Nostre folleti

Ab el present número repartím el pléch tercer del llibre.

POM DE CANSONS

original del genial poeta catalá

Apeles Mestres

Nova edició corretgida per son autor.

Aquells de nostres subscriptors que tingan dret á adquirir las hermosas tapas pera l' encuadernació de *La Papallona* poden passar á nostra Administració á recullir-las.

Hem posat á la venda la nova edició de la novela de costúms de nostre temps *La Papallona*, esmeradament corretjida per son autor l' eximi novelista Narcís Oller, seguida d' un judici crítich de Mr. E. Zola.

Aquesta preciosa obra se vent á l' Administració de CATALUNYA ARTÍSTICA, Passeig de Colón, núm. 6, pral.; en els kioscos «El Sol», situats en las Ramblas d' Estudis y del Mitj y «El Sigle» del Passeig de Gracia, al preu de quatre pessetas l' exemplar.

Els subscriptors que desitjin tenir la novela que acabém de publicar, encuadernada, poden lograrho enviant els folletins en bon estat y abonant la cantitat de 60 céntims.

Dintre de pochs días veurá la llum pública una obra relatant la Historia de la Iglesia y Monastir de Sant Martí de Canigó, original del capellá de Sant Joseph de Perpinyá, mossén M. Font, canonge honorari.

Els productes d' aquesta obra, després de cuberts els gastos d' impresió, serán destinats á la reconstrucció d' aquell cenobi.

A. López Robert, impresor, Asalto, 68.—Barcelona.

Gracias á'n aquest aparato que yo me he proporcionat, puch sentir la meva ópera sense baixar d' aquí dalt.

La cuestió es que la pilota no deixi may de saltá no hi fá res que ab una cosa xafis el nas del company.

CATALUNYA ARTÍSTICA

SETMANARI IL-LUSTRAT D'ARTS Y LITERATURA

Direcció, Redacció y Administració: — Passeig de Colón n.º 6, principal

DIRECTOR: **PRIU BADIA**.—ADMINISTRADOR: **BARTOMEU LLURÓ**

EN SOS NÚMEROS ORDINARIS PUBLICA:

16 planas de text degut als millors prosistas, poetas y crítichs regionals.— 8 de folletí literari.— Gravats y dibuixos de notables artistes.

Confecciona sovint números extraordinaris.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: BARCELONA, trimestre 2 pessetas.—FORA, mitj any 4 pessetas.

EXTRANGER un any 12 franchs.—NÚMERO CORRENT, 15 céntims.—NÚMERO ATRASSAT, 20 céntims